

MONITOR POLSKI

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

Warszawa, dnia 13 lipca 1967 r.

Nr 38

Treść:
Poz.

ZARZĄDZENIA:

186 —	Ministra Finansów z dnia 5 lipca 1967 r. zmieniające zarządzenie w sprawie zezwolenia na wywóz i przywóz pieniędzy polskich i zagranicznych oraz książeczek oszczędnościowych przez osoby przekraczające granicę państwową oraz na wydatkowanie pieniędzy polskich za granicą .	411
187 —	Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 30 czerwca 1967 r. w sprawie przepisów porządkowych przy przewozie osób i bagażu taksówkami samochodowymi	411
188 —	Prezesa Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej z dnia 30 czerwca 1967 r. w sprawie pierwszeństwa do uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w razie wystawienia wynalazku lub wzoru na Międzynarodowej Wystawie Aparatury Pomiarowej „IMIS 1967” w Warszawie w roku 1967 albo zamieszczenia znaku towarowego na towarze wystawionym na tej wystawie w roku 1967 .	414

186

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 5 lipca 1967 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie zezwolenia na wywóz i przywóz pieniędzy polskich i zagranicznych oraz książeczek oszczędnościowych przez osoby przekraczające granicę państwową oraz na wydatkowanie pieniędzy polskich za granicą.

Na podstawie art. 9 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz art. 10 ust. 1 pkt 1 ustawy dewizowej z dnia 28 marca 1952 r. (Dz. U. Nr 21, poz. 133) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Finansów z dnia 1 sierpnia 1963 r. w sprawie zezwolenia na wywóz i przywóz pieniędzy polskich i zagranicznych oraz książeczek oszczędnościowych przez osoby przekraczające granicę państwową oraz na wydatkowanie pieniędzy polskich za granicą (Monitor Polski z 1963 r. Nr 62, poz. 314, z 1965 r. Nr 34, poz. 191 oraz z 1966 r. Nr 29, poz. 151 i Nr 38, poz. 191) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 3 ust. 1 pkt 1 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) w kwocie do 150 zł do każdego z tych państw, jeżeli przejazd przez terytorium danego państwa następuje tranzytem, nie przekraczającej jednak łącz-

nie kwoty 450 zł — bez obowiązku uzyskania potwierdzenia wywozu przez polski graniczny urząd celny — z prawem wydatkowania wywiezionej kwoty w tych państwach i z prawem powrotnego przywozu do Polski całości lub części nie wydatkowanej kwoty pieniędzy polskich”.

2) w § 10 pkt 1 skreśla się na końcu przecinek i dodaje się wyrazy:

„oraz na wywóz imiennych krajowych książeczek oszczędnościowych, bez prawa odstępowania tych książeczek za granicą i z obowiązkiem powrotnego przywozu ich do Polski.”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem 1 sierpnia 1967 r.

Minister Finansów: *J. Albrecht*

187

ZARZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 30 czerwca 1967 r.

w sprawie przepisów porządkowych przy przewozie osób i bagażu taksówkami samochodowymi.

Na podstawie art. 5 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297) oraz w związku z § 32 ust. 2 lit. a) Regulaminu zarobkowego przewozu osób i bagażu oraz najmu pojazdów w osobowym transporcie drogowym, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 12 października 1962 r. (Dz. U. Nr 56, poz. 282), zarządza się, co następuje:

§ 1. Wprowadza się „Szczegółowe przepisy porządkowe przy przewozie osób i bagażu taksówkami samochodowymi”, stanowiące załącznik do niniejszego zarządzenia.

§ 2. W zakresie uregulowanym niniejszym zarządzeniem nie stosuje się przepisów zarządzenia Ministra Transportu Drogowego i Lotniczego z dnia 16 marca 1955 r. o zatwierdzeniu przepisów porządkowych w sprawie przewozu osób i bagażu taksówkami oraz dorożkami samochodowymi i konnymi (Monitor Polski Nr 41, poz. 405).

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Gospodarki Komunalnej: *S. Sroka*

Załącznik do zarządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 30 czerwca 1967 r. (poz. 187).

SZCZEGÓLWE PRZEPISY PORZĄDKOWE PRZY PRZEWOZIE OSÓB I BAGAŻU TAKSÓWKAMI SAMOCHODOWYMI

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Korzystający z taksówek samochodowych osobowych i bagażowych oraz kierowcy tych pojazdów obowiązani są do przestrzegania „Regulaminu zarobkowego przewozu osób i bagażu oraz najmu pojazdów w osobowym transporcie drogowym” (Dz. U. z 1962 r. Nr 56, poz. 282), zwane-

go w dalszym ciągu „regulaminem”, oraz niniejszych przepisów porządkowych.

§ 2. Przepisy porządkowe dotyczące pasażera stosuje się również do osoby zamierzającej skorzystać z przewozu taksówką samochodową.

§ 3. Zawarcie umowy przewozu przy korzystaniu z taksówki samochodowej uważa się za dokonane z chwilą zajęcia przez pasażera miejsca w pojeździe lub z chwilą przyję-

cia zamówienia na przejazd przez wynajmującego taksówkę (§ 26 ust. 1 regulaminu).

§ 4. Kierowca taksówki samochodowej jest obowiązany wykonać zamówiony przewóz najkrótszą dostępną drogą, chyba że pasażer zgodzi się na przewóz lub żąda przewozu inną drogą (§ 26 ust. 2 regulaminu).

§ 5. 1. Pasażer obowiązany jest uiścić należność za przejazd nie później niż w chwili zwolnienia pojazdu. W razie odmowy uiszczenia tej należności kierowca może żądać wylegitymowania się pasażera bezpośrednio lub za pośrednictwem organu Milicji Obywatelskiej w celu dochodzenia należności (§ 26 ust. 3 regulaminu).

2. W celu wylegitymowania pasażera odmawiającego zapłaty należności za przejazd kierowca ma prawo odwieźć go do najbliższego posterunku Milicji Obywatelskiej.

3. W razie odmowy uiszczenia należności za przejazd przez pasażera będącego żołnierzem w czynnej służbie, kierowca zgodnie z przepisami ust. 1 i 2 powinien przede wszystkim zwrócić się o pomoc do organów wojskowych (Wojskowej Służby Wewnętrznej, komendy garnizonu), jeżeli organy te znajdują się w danej miejscowości.

§ 6. Należność taryfową za korzystanie z taksówki samochodowej rejestruje samoczynnie specjalne urządzenie (taksometr), w które zaopatrzona jest taksówka.

§ 7. 1. Kierowca taksówki samochodowej może przewozić pasażerów lub bagaż tylko po uprzednim włączeniu sprawnie działającego i zalegalizowanego taksometru. Przewóz bez włączonego taksometru jest zabroniony, nawet gdy dokonywany jest on bezpłatnie.

2. Kierowca obowiązany jest włączyć taksometr natychmiast po zajęciu taksówki przez pasażera, wyłączyć zaś natychmiast po zakończeniu jazdy i uiszczeniu należności za przewóz.

3. Pasażerowi nie wolno manipulować przy taksometrze lub utrudniać odczytywanie jego wskazań. Kierowca powinien umożliwić pasażerowi odczytywanie wskazań taksometru.

§ 8. Na żądanie pasażera kierowca obowiązany jest wydać pokwitowanie uiszczenia należności za przejazd z podaniem wysokości pobranej kwoty i numeru pojazdu (§ 26 ust. 6 regulaminu).

§ 9. 1. Wzajemne zachowanie się kierowcy i pasażera powinno być uprzejme i kulturalne.

2. Kierowcę powinna cechować grzeczność, schludność i czystość osobista oraz dbałość o czysty i estetyczny wygląd pojazdu.

§ 10. 1. W czasie pełnienia obowiązków służbowych każdy kierowca taksówki powinien posiadać egzemplarz pełnego tekstu przepisów porządkowych, który obowiązany jest udostępnić do wglądu pasażerowi na jego życzenie.

2. W każdej taksówce samochodowej powinna być umieszczona na widocznym miejscu wywieszka informująca:

- 1) o obowiązującej taryfie opłat za przejazd,
- 2) gdzie i do kogo należy kierować wszelkie życzenia lub skargi dotyczące świadczonych usług przewozowych,
- 3) o tym, że kierowca posiada tekst przepisów porządkowych przeznaczony do wglądu na życzenie pasażera.

3. Kierowca taksówki samochodowej może umieścić w pojeździe wywieszkę z prośbą o niepalenie tytoniu przez pasażera.

4. W każdej taksówce samochodowej powinna być umieszczona wewnątrz w miejscu widocznym tabliczka z numerem bocznym taksówki.

§ 11. 1. Kierowca po zakończeniu każdego przewozu powinien sprawdzić, czy pasażer nie pozostawił w pojeździe jakichkolwiek przedmiotów.

2. Tryb postępowania z rzeczami znalezionymi w pojeździe regulują odrębne przepisy.

§ 12. Pasażer jest odpowiedzialny za powstałe z jego winy uszkodzenie lub zanieczyszczenie pojazdu.

Rozdział 2.

Postoje, zajmowanie taksówek samochodowych przez pasażerów.

§ 13. 1. Oczekiwanie na taksówkę samochodową powinno odbywać się na oznaczonych postojach. Dopuszcza się w godz. od 23,00 do 5,00 oczekiwanie na taksówkę samochodową w miejscach poza postojami, o ile to nie jest zabronione przepisami ruchu drogowego.

2. Taksówka samochodowa może być zatrzymana i zajęta poza postojami, z zastrzeżeniem § 15 ust. 3 pkt 1, tylko w takich miejscach, w których zatrzymanie jej nie jest zabronione przepisami ruchu drogowego i nie zagraża bezpieczeństwu ruchu.

3. Na postojach nie mogą znajdować się taksówki samochodowe zajęte przez pasażerów.

4. Kierowcy nie wolno oczekiwać na postoju z wywieszoną na pojeździe tabliczką informującą o zjeździe do garażu lub o naprawie pojazdu.

5. Kierowcy oczekujący pasażerów na postojach nie powinni się grupować, prowadzić głośnych rozmów i powinni znajdować się w pobliżu swoich pojazdów, kierowca zaś pierwszej w kolejności taksówki samochodowej obowiązany jest znajdować się w pojeździe przy kierownicy.

6. Osoba zamierzająca zająć taksówkę samochodową na postoju ma prawo jej wyboru, z wyjątkiem tych postojów, na których ruchem pojazdów kieruje dyspozytor. W tym przypadku osoba pragnąca skorzystać z taksówki samochodowej może zająć pojazd wskazany przez dyspozytora.

7. Pasażer może zająć lub opuścić taksówkę samochodową po uprzednim zawiadomieniu o tym kierowcy i po całkowitym jej zatrzymaniu.

§ 14. 1. Od przejazdu taksówką osobową wyłącza się osoby, które mogą uszkodzić lub zanieczyścić pojazd, osoby pragnące przewieźć nadmierne ilości bagażu, jak wózki, skrzynie, kosze itp., lub bagaż mogący zanieczyścić wnętrze pojazdu albo je uszkodzić oraz osoby chore na ostrą chorobę zakaźną (§ 28 ust. 1 regulaminu).

2. Kierowca nie może jednak odmówić przewiezienia do zakładu leczniczego (§ 28 ust. 2 regulaminu) osoby:

- 1) chorej na ostrą chorobę zakaźną wraz z towarzyszącą choremu inną osobą, jeżeli w skierowaniu lekarskim do zakładu zostało stwierdzone przez lekarza, że ze względu na bezpieczeństwo życia chorego powinien być niezwłocznie przewieziony,
- 2) która uległa urazowemu uszkodzeniu ciała.

3. W razie użycia taksówki osobowej do przewozu osoby chorej na ostrą chorobę zakaźną (ust. 2 pkt 1) taksówka nie może być używana do przewozu przed dokonaniem jej oczyszczenia i odkażenia.

4. W przypadkach wymienionych w ust. 2 pkt 1 i 2 koszt koniecznego oczyszczenia i odkażenia pojazdu i kierowcy ponosi pasażer, chyba że odkażenie i oczyszczenie dokonane zostało bezpłatnie przez służbę sanitarną (§ 28 ust. 3 regulaminu).

§ 15. 1. Kierowca taksówki samochodowej jest zobowiązany odmówić jazdy lub rozpocząć jazdę przerwać, jeżeli pasażer:

- 1) zamierza przewieźć bagaż, którego ilość, rozmiar i rodzaj są niezgodne z postanowieniami niniejszych przepisów lub który może zanieczyścić, pobrudzić albo uszkodzić wnętrze taksówki,
- 2) znajduje się w stanie nietrzeźwym,
- 3) spożywa w pojeździe napoje alkoholowe,
- 4) zanieczyszcza, brudzi lub uszkadza pojazd.

2. Przepis ust. 1 pkt 2 nie ma zastosowania, jeżeli przejazd odbywa się w asyście funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej, żołnierzy Wojskowej Służby Wewnętrznej lub członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej.

3. Poza przypadkami wymienionymi w ust. 1 kierowca jest zobowiązany odmówić jazdy, jeżeli pasażer:

- 1) zatrzymuje pojazd w bliskiej odległości przed postojem, podczas gdy na postoju znajdują się inne osoby oczekujące na taksówkę,
- 2) zamierza przewieźć w taksówce osobowej liczbę osób przekraczającą liczbę miejsc uwidocznioną w dowodzie rejestracyjnym taksówki, z wyjątkiem przypadku określonego w § 23 ust. 3.

§ 16. Kierowca taksówki samochodowej może odmówić jazdy lub rozpocząć jazdę przerwać, jeżeli pasażer:

- 1) nie podporządkowuje się żądaniom kierowcy w sprawach zapewniających bezpieczeństwo jazdy i osobiste bezpieczeństwo kierowcy,
- 2) żąda przewozu na drogach pozbawionych nawierzchni twardych lub utwardzonych, na drogach znajdujących się wewnątrz terenów budowlanych oraz na drogach nie przeznaczonych do ruchu pojazdów samochodowych.

§ 17. 1. Kierowca taksówki samochodowej nie może odmówić jazdy w żądanym przez pasażera kierunku i zasięgu, jeżeli:

- 1) pasażer zastosuje się do obowiązujących przepisów taryfowych i porządkowych,
- 2) przewóz na mocy obowiązujących przepisów lub ze względu na zachowanie porządku publicznego nie jest zabroniony,
- 3) przewóz nie wymaga jazdy poza drogami publicznymi, na drogach pozbawionych nawierzchni twardych lub utwardzonych albo posiadających taką nawierzchnię, ale nie nadających się do jazdy samochodami, na drogach znajdujących się wewnątrz terenów budowlanych oraz na drogach nie przeznaczonych do ruchu pojazdów samochodowych.

2. Pasażer nie może żądać przewozu taksówką samochodową w wyraźny sposób oznaczoną, że jest zajęta (złamana chorągiewka taksometru lub uwidoczniona tabliczka z napisem „zajęta”).

3. Kierowca zjeżdżający do bazy lub na zmianę albo w celu wykonania uprzednio zamówionej jazdy powinien wywiesić na przedniej szybie taksówki samochodowej tabliczkę informującą o kierunku jazdy.

§ 18. Kierowca taksówki osobowej obowiązany jest uwzględnić pierwszeństwo jazdy w następującej kolejności:

- 1) osób, które uległy wypadkowi lub nagłemu zachorowaniu,
- 2) lekarza udającego się do wypadku z ludźmi lub do chorego,
- 3) będących na służbie funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej, żołnierzy Wojskowej Służby Wewnętrznej oraz członków Ochotniczej Rezerwy Milicji Obywatelskiej,
- 4) kobiet ciężarnych,
- 5) inwalidów o widocznych oznakach kalectwa,
- 6) osób z małymi dziećmi na ręku,
- 7) stąrców,
- 8) osoby oczekującej jako pierwsza w kolejności na postoju taksówek.

Rozdział 3. Przewóz osób.

§ 19. 1. Pasażer ma prawo zabrać ze sobą do pojazdu, z którego sam korzysta, inne osoby na wolne miejsca bez uiszczenia za to dodatkowych opłat (§ 27 ust. 2 regulaminu).

2. Za przejazd taksówką osobową reguluje należność tylko jeden pasażer w takiej wysokości, jaką wskazuje taksometr lub jaka wynika z obowiązującej taryfy. Kierowcy nie wolno żądać opłaty od pozostałych pasażerów znajdujących się w taksówce bez względu na okoliczności, w jakich korzystali oni z przejazdu.

3. Pasażer, który zajął taksówkę osobową, a nie kierowca, decyduje o tym, czy na pozostałe wolne miejsca może być przyjęta do przewozu inna osoba. Przy uiszczeniu należności za przewóz wykonywany w takich warunkach obowiązuje przepis ust. 2.

4. Kierowcy taksówki nie wolno pobierać żadnych innych opłat za przejazd poza opłatami określonymi w obowiązującej taryfie.

5. Przy jazdach uprzednio zamówionych oraz na nie zabudowanych terenach i poza granice administracyjne miast wykonanie umowy o przewóz może być zabezpieczone zadatkiem, z którego rozlicza się po wykonaniu przewozu.

§ 20. W czasie jazdy pasażer powinien zachowywać się spokojnie i stosować się do wskazań kierowcy, mających na celu bezpieczeństwo ruchu, a w szczególności nie powinien wychylać się z okien, otwierać drzwi ani okien bez uprzedniej zgody kierowcy.

§ 21. 1. Pasażer obowiązany jest opuścić pojazd w razie wezwania go do tego przez kierowcę, organy Milicji Obywatelskiej lub organy Wojskowej Służby Wewnętrznej w celu przewiezienia osób rannych lub chorych.

2. Jeżeli wezwanie do opuszczenia następuje w miejscu, w którym pasażer nie może skorzystać z innego środka komunikacji publicznej, a w pojeździe jest wolne miejsce — pasażer może żądać odwiezienia go do znajdującego się na trasie jazdy miejsca, w którym będzie mógł skorzystać z takich środków komunikacji.

3. Jeżeli z powodu braku wolnego miejsca w pojeździe lub z powodu zmiany kierunku jazdy pasażer nie może korzystać z pojazdu, kierowca — na żądanie pasażera — obowiązany jest wrócić po niego w celu dalszego wykonania przewozu. Pasażer, który żąda powrotu taksówki, obowiązany jest podać kierowcy swoje nazwisko i adres oraz okazać mu dowód osobisty lub inny dokument stwierdzający tożsamość; za przejechany już odcinek drogi pasażer uiszcza należność według taryfy.

§ 22. 1. Jeżeli w wyniku awarii taksówki samochodowej pasażer rezygnuje z dalszej jazdy, obowiązany jest uiszczyć kierowcy należność za przejechany już odcinek drogi.

2. Jeżeli w wyniku awarii pasażer zmuszony jest opuścić pojazd poza obszarem miasta, w miejscu, skąd nie ma łatwego dostępu do środków komunikacji publicznej, kierowca obowiązany jest zająć się o zapewnienie mu dalszego przewozu przynajmniej do najbliższej miejscowości, gdzie będzie mógł skorzystać z takich środków komunikacji.

§ 23. 1. Dzieci do lat siedmiu wolno przewozić tylko pod opieką osób dorosłych, chyba że osoba, pod której opieką dziecko się znajduje, upoważnia kierowcę do przewiezienia dziecka samego.

2. Dzieci do lat czternastu wolno przewozić tylko na tylnym siedzeniu taksówki osobowej.

3. Przy przewożeniu dzieci liczba przewożonych osób może przewyższać liczbę miejsc uwidocznionych w dowodzie rejestracyjnym pojazdu, pod warunkiem że faktyczne obciążenie pojazdu będzie się mieścić w granicach dopuszczalnej ładowności, a osoby będą rozmieszczone w pojeździe w sposób nie utrudniający kierowcy prowadzenia pojazdu.

4. Za szkody i straty wyrządzone przez dzieci podczas przejazdu taksówką odpowiedzialność ponoszą rodzice lub opiekunowie zgodnie z przepisami prawa cywilnego.

§ 24. 1. Kierowca taksówki samochodowej powinien pomóc pasażerowi przy załadunku i wyładunku bagażu osobistego oraz ułożyć ten bagaż w taki sposób, aby nie utrudniał on jazdy tak kierowcy, jak i pasażerom.

2. Kierowca obowiązany jest pomóc przy wsiadaniu i wysiadaniu z taksówki osobom starszym, chorym i inwalidom.

3. Pasażera, który zachorował w czasie jazdy, kierowca obowiązany jest odwieźć do najbliższego miejsca, gdzie może otrzymać szybko pomoc lekarską.

Rozdział 4.

Przewóz bagażu w taksówce osobowej.

§ 25. 1. Pasażer ma prawo zabrać ze sobą do pojazdu bez uiszczenia dodatkowej opłaty bagaż osobisty oraz psy i inne małe zwierzęta domowe, które można umieścić tak, aby nie uszkodziły lub nie zanieczyściły pojazdu, a ich ciężar i wielkość nie przekroczyły dopuszczalnej ładowności i nie zagrażały bezpieczeństwu jazdy.

2. Do przedmiotów bagażu osobistego zalicza się w szczególności walizki, plecaki, worki turystyczne oraz inne, które zarówno swoją wielkością, jak i sposobem opakowania nie utrudnią prowadzenia pojazdu, jak również nie spowodują jego uszkodzenia lub zanieczyszczenia.

3. Nie uważa się za bagaż osobisty: skrzyń drewnianych, koszy, worków oraz przedmiotów, które swym rozmiarem i kształtem ograniczają pole widzenia kierowcy i mogą utrudnić prowadzenie pojazdu.

4. Z zachowaniem warunków określonych w ust. 1 dopuszcza się przewóz w taksówce osobowej nart z kijkami, wózków dzieciennych spacerowych (składanych) oraz — na ryzyko pasażera — telewizorów i radiodiodników.

5. Bagaż osobisty pasażera można przewozić wewnątrz pojazdu lub w bagażniku znajdującym się wewnątrz albo na dachu pojazdu. Bagażnik taksówki powinien być utrzymany w należytej czystości i stanie wolnym od wszelkiego sprzętu dodatkowego (poza kołem zapasowym i zestawem narzędzi do napraw samochodu).

§ 26. 1. Nie wolno przewozić taksówkami osobowymi przedmiotów i materiałów niebezpiecznych, jak broni nabitą, przedmiotów cuchnących lub budzących uczucie odrazy, materiałów łatwopalnych, wybuchowych, żrących, radioaktywnych, trujących itp. oraz zwłok.

2. Osobom, które pełniąc służbę publiczną lub wojskową obowiązane są mieć przy sobie broń palną, wolno w czasie przejazdu służbowego mieć przy sobie nabitą broń odpowiednio zabezpieczoną (§ 21 ust. 4 regulaminu).

Rozdział 5.

Przewóz bagażu w taksówce bagażowej.

§ 27. 1. Taksówką bagażową wolno przewozić rzeczy, które się w niej mieszczą i nie przekraczają dopuszczalnej jej ładowności określonej w dowodzie rejestracyjnym, jak

również zwierzęta w klatkach, skrzyniach itp., jeżeli nie zagraża to uszkodzeniem pojazdu i bezpieczeństwu jazdy oraz jeżeli nie sprzeciwiają się temu przepisy weterynaryjne i inne przepisy szczególne.

2. Dopuszcza się przewożenie taksówką bagażową przedmiotów i materiałów wymienionych w § 26 ust. 1, jeżeli zostaną zachowane warunki określone w § 5 Regulaminu zarobkowego przewozu i spedycji w ciężarowym transporcie samochodowym, stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Komunikacji z dnia 24 maja 1960 r. (Dz. U. Nr 31, poz. 174).

3. Przewóz zwłok taksówką bagażową jest zabroniony.

§ 28. 1. Osoba korzystająca z taksówki bagażowej ma prawo do przejazdu tą taksówką w charakterze konwojenta po bagaż lub z bagażem zajmując miejsce obok kierowcy lub miejsce w pomieszczeniu przeznaczonym na bagaż oraz ma prawo przewiezienia robotników ładunkowych lub innych osób łącznie z bagażem, o ile nie spowoduje to przekroczenia dopuszczalnej ładowności pojazdu.

2. Osobom przewożonym na powierzchni ładunkowej należy zapewnić w miarę możliwości miejsca siedzące, a co najmniej uchwyty zabezpieczające przed wypadnięciem. Nie wolno przewozić osób obok ładunków lub na ładunkach.

3. W przypadkach wymienionych w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3.

§ 29. 1. Kierowca taksówki bagażowej zobowiązany jest na żądanie korzystającego z taksówki bagażowej do pomocy przy załadunku i wyładunku przewożonego bagażu. W razie gdy kierowcą jest kobieta, pomoc ta może być odpowiednio ograniczona.

2. Wysokość opłat za wykonane przez kierowcę czynności ładunkowe i wyładunkowe określa taryfa.

3. Kierowca ma prawo żądać zabezpieczenia wykonania umowy przewozu zadatkem, z którego rozlicza się po wykonaniu umowy.

188

ZARZĄDZENIE PREZESA URZĘDU PATENTOWEGO POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

z dnia 30 czerwca 1967 r.

w sprawie pierwszeństwa do uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w razie wystawienia wynalazku lub wzoru na Międzynarodowej Wystawie Aparatury Pomiarowej „IMIS 1967” w Warszawie w roku 1967 albo zamieszczenia znaku towarowego na towarze wystawionym na tej wystawie w roku 1967.

Na podstawie art. 27 i 82 ustawy z dnia 31 maja 1962 r. — Prawo wynalazcze (Dz. U. Nr 33, poz. 156), art. 18 ustawy z dnia 28 marca 1963 r. o znakach towarowych (Dz. U. Nr 14, poz. 73), § 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1963 r. w sprawie ochrony wzorów zdobniczych (Dz. U. Nr 8, poz. 45) oraz § 2 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 22 maja 1963 r. w sprawie pierwszeństwa do uzyskania patentu na wynalazek albo rejestracji wzoru użytkowego, wzoru zdobniczego lub znaku towarowego w przypadkach wystawienia wynalazku i wzoru na wystawie publicznej w Polsce lub za granicą albo zamieszczenia znaku towarowego na towarze wystawionym na takiej wystawie (Dz. U. Nr 23, poz. 133), zwanego dalej „rozporządzeniem”, zarządza się, co następuje:

§ 1. Wystawienie wynalazku, wzoru użytkowego lub zdobniczego albo zamieszczenie znaku towarowego na towarze wystawionym na Międzynarodowej Wystawie Aparatury

Pomiarowej „IMIS 1967”, odbywającej się w czasie od dnia 3 lipca 1967 r. do 11 lipca 1967 r. w Warszawie w Polsce, daje prawo do uzyskania w Urzędzie Patentowym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej patentu na wynalazek, rejestracji wzoru użytkowego lub zdobniczego z pierwszeństwem według daty ich wystawienia na wspomnianej wystawie w wymienionym wyżej okresie czasu albo do uzyskania rejestracji znaku towarowego z pierwszeństwem według daty wystawienia na tejże wystawie i w tymże okresie czasu towarów, na których został umieszczony znak towarowy.

§ 2. Przyznanie pierwszeństwa w wypadkach, o których mowa w § 1, następuje z zachowaniem warunków określonych w rozporządzeniu.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 3 lipca 1967 r.

Prezes Urzędu Patentowego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej: w z. T. Jarno